

която бѣше ископана за да ловѣть мечкы. Въ сѣщо врѣме ловцитѣ които бѣхѣ скрити задъ дървята, излѣзнахѣ, вързахѣ го и го завѣдохѣ въ главныя градъ на неговото царство. По пѣтя той вмѣсто да припознае наказаніето за своитѣ грѣшки, той кълнеше вѣлшебницѣтъ, хапеше вързалото си и дохождаше до бѣсенило, като приближаваше града, дѣто го завождахѣ, той видѣ голѣмы тѣржества, и ловцитѣ като попытахѣ какво ново ся е случило, казахѣ имъ, че князь Любко, който ся незадоволяваше, освѣнь да мѣчи своя народъ, ся грѣмналъ отъ едниѣ трескавицѣ въ стаѣтъ; защото тѣ го тѣй вѣрвахѣ. Боговетѣ, прибавлявахѣ, неможехѣ вече да тѣрпѣть прѣкаленіето на неговотѣ лошашины и избавихѣ земятъ отъ него. Четири Господари, които бѣхѣ съвиновници на неговитѣ погрѣшки, мыслехѣ да сполучѣтъ; та да раздѣлѣтъ имперіѣтъ му помеждуси, но народътъ, който знаеше, че тѣхнитѣ лоши съвѣсти бѣхѣ развалили царя, гы разкѣса, и посвѣтихѣ коронѣтъ Петку когото зломысленый Любко щеше да умори. Този достойный Господаръ ся короняса, и ный празнуваме този день, както и онзи, въ когото ся избави царството, защото той е добродѣтеленъ и ще докара помежду ни миръ и изобиліе.

Любко ся пукаше отъ ядъ като слушаше туй разказване, но повече побѣсне като стигна при пространството, което бѣше прѣдъ палата му; Той видѣ Петка възъ единъ великолѣпенъ тронъ, комуто народътъ молитвуваше дългодѣнствіе, щото да може да поправи той сичкитѣ погрѣшки, които бѣше на правилъ прѣдшественикътъ му. Петко помахѣ съ рѣкѣ за да мѣлкнѣтъ и рѣче на народа: „Азъ пріемнахъ коронѣтъ, коѣто ми прѣдложихте само и само за да